

Hồi 29

Đao Môi Kiếm Lưỡi

Dưa tay chỉ từng người một bên đối phương, Lệ Tuyệt Linh điểm danh:

- Ta biết, người là Tiêu Trí Niên, ngoại hiệu Trại Nhi Vương, ta sẽ đưa người xuống diêm đài, dò lại kỹ với Nhị Vương nào đó của người, xem có giống thật hay không ?

Tiêu Trí Niên gầm lên:

- Ta đập chết con chó diên. Nó sủa chối tai quá chững.

Lệ Tuyệt Linh lờ đi, tiếp tục điểm danh:

- Còn người là Sách Quý, ngoại hiệu Viên Vương, một con gấu chó song lại lấy loài khỉ làm ngoại hiệu.

Sang qua người có dáng văn sĩ, chàng tiếp:

- Người là Ngưu Hoá Phong, ngoại hiệu Đồ Phu Tú Sĩ, một kẻ thay vì cầm bút lại cầm dao mổ lợn.

Đến người mất nửa vành tai, chàng cười nhẹ:

- Đây là Song Thích Ngại Phàm, còn tên kia đúng là Vượt Thiên Thử Hà Nguyên

Chàng chỉ luôn người cuối cùng đang ngồi thở ô ô trên ghế tiếp:

- Hắc Đao Triệu Linh phải không ?

Ngũ Tự Tạo hét:

- Không ai mượn người lập danh sách. Cứ bước đến tử chiến với ta.

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Thế thì mời tất cả cùng ra ngoài kia.

Thân Xương Ngọc đứng lên lạnh lùng thốt:

- Không lẽ mọi tiện nghi trong thiên hạ đều dành cho Thập Toàn phái cả sao? Bảy người đánh với một người thì không hợp lý lắm đó nhé. Như vậy không anh hùng đó nhé. Hãy tỏ ra mình có tư cách một chút cho ta đừng khinh bỉ.

Ngũ Tự Tạo thở một hơi đầy không khí, gần từng tiếng:

- Thân Xương Ngọc. Người là một tay vương bá tại Trung Điền Sơn, ngoài ra còn là thủ lãnh bọn Liệp sát thủ trong Hắc Lâu. Giữa chúng ta từ nhiều năm qua chưa từng có một điểm nhỏ ân oán giang hồ, thì cái việc hôm nay người không nên can thiệp vào

bởi nó chỉ liên quan đến Lệ Tuyệt Linh mà thôi. Nếu người ngoan cố muốn sinh tài, ta cho là người sẽ không toại nguyện mà thành ra phải mất mặt với đời đó .

Thân Xương Ngọc bĩu môi:

- Người uy hiếp ta hay cảnh cáo ta đó!

Ngũ Tự Tạo cao giọng:

- Tùy người muốn hiểu sao thì hiểu.

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Nếu ta muốn can thiệp ?

Ngũ Tự Tạo cười mỉa:

- Thì kẻ đó chịu đồng số phận với hấn. Kẻ đó phải giả tử cuộc sống.

Ngẩng mặt lên không, Thân Xương Ngọc cười dòn:

- Ta muốn biết các người có biện pháp gì bắt buộc một kẻ đang tha thiết yêu đời như ta phải giả tử cuộc sống.

Ngũ Tự Tạo thoáng biến sắc:

- Thân Xương Ngọc. Quả thật người định chống đối với Thập Toàn Phái?

Thân Xương Ngọc chớp mắt:

- Rồi sao chứ ? Thập Toàn Phái là cái quái gì mà ta phải kiên sợ né tránh? Đừng quá tự cao, người phải hiểu rằng càng lên cao càng rơi nặng đấy.

Tiêu Trí Niên cao giọng chen vào:

- Thân Xương Ngọc, ai khác thì còn sợ Huyết Phủ của người, chứ bọn Thập Toàn Phái không xem người ra gì đâu.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Các người nói nhiều quá, ta chán nghe lắm rồi. Đã muốn động thủ thì cứ động thủ, đừng làm mất thì giờ.

Viên Vương Sách Quý cầm phẫn:

- Động thủ rồi ta chỉ sợ người hối hận thôi.

Ngưu Hoá Phong tiếp nối:

- Bầy đánh hai, ta sợ gì . Nào các anh em, cứ vào ngay đi thôi.

Ngũ Tự Tạo khoát tay, cố nhấn nhay:

- Người có ước lượng hậu quả kỹ chưa?

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Nghĩa là sao?

Ngũ Tự Tạo hớp một hơi dài không khí:

- Người là thủ lãnh bọn Liệt Sát Thủ trong Hắc Lô mà quy củ của Hắc Lô rất thâm nghiêm, phàm chưa có lệnh của Lô Chủ thì thuộc hạ không được xuất ngoại kết oán gây thù. Bây giờ người vì bệnh vực cho Lệ Tuyết Linh, ngang nhiên chống đối với Thập Toàn phái thì Hắc Lô sẽ bắt tội vì nghịch môn quy, người sẽ phải ăn nói làm sao? Hà hướng ta cùng Hắc Lô có liên quan với nhau, Thư Kiếm Từ Phi là vị đường thúc của ta, sẵn sàng làm bất cứ việc gì cho ta. Ta khuyên người nghĩ kỹ lại đi!

Thân Xương Ngọc cười lạnh:

- Người biết rõ quy củ trong Hắc Lô hơn cả ta.

Ngũ Tự Tạo tiếp luôn:

- Ta để cho người mấy phút suy nghĩ đó Thân Xương Ngọc.

Thân Xương Ngọc cao giọng:

- Cho người biết quy củ trong Hắc Lô đối với ta chẳng có ý nghĩa gì, quy củ đó không ước thúc ta được. Cũng như Hắc Lô không có quyền chi phối việc riêng của ta. Nếu có bọn Hắc Lô tại đây, chúng diêm nhiên để ta hành động thì thôi, bằng có kẻ nào ngăn chặn thì kẻ đó phải rơi đầu dưới nhát búa của ta.

Không ngờ Thân Xương Ngọc đáp như thế, Ngũ Tự Tạo hết sức hãi hùng kêu lên:

- Người dám nói một câu đại nghịch như vậy hẳn là người muốn tạo phản?

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Ta không cần tạo phản với Hắc Lô, bởi Hắc Lô không xứng đáng làm một đối tượng của sự tạo phản. Nếu người định mang hai tiếng Hắc Lô ra dọa ta khiếp thì thật là người lảm. Lảm ta rồi đó.

Ngũ Tự Tạo kêu lớn:

-Ta sẽ báo cáo với Từ Phi...

Thân Xương Ngọc cười ngạo nghễ:

- Nếu có cơ hội, người nên báo cáo thẳng với Tào Nghê thì hơn, bởi Tào Nghê là Lô Chủ có toàn quyền định đoạt, chứ còn Từ Phi thì bất quá chỉ là một tay sai trong Hắc Lô thôi. Từ Phi thì làm gì được ta?

Ngũ Tự Tạo đỏ mặt:

-Người phản rồi. Người phản bội lại Hắc Lô. Thật là đáng khinh bỉ.

Thân Xương Ngọc điểm một nụ cười:

- Tào Nghê cho người bao nhiêu tiền? Hứa hẹn gì với người? Bảo vệ người thế nào? Từ bao lâu rồi người làm cái nghề giận vay mắng mượn này?

Ngũ Tự Tạo sôi giận cực độ:

- Người sẽ bị Hắc Lâu dành cho hình phạt nặng nề nhất.

Thân Xương Ngọc bấu môi:

- Nếu chúng thắng ta. Nhưng người có cơ hội báo cáo chẳng? Người có cơ hội mục kích cuộc chạm trán sau này giữa ta và Hắc Lâu chẳng? Bởi người đâu còn sống sót quá ngày hôm nay, sau khi ta động thủ.

Ngũ Tự Tạo nhún chân nhảy vọt ra bên ngoài, đồng thời gọi to :

- Ra đây hai tên súc vật, cho ta sớm hoá kiếp cho các người.

Bọn Sách Quý, Ngưu Hoá Phong, Tiêu Trí Niên và Hà Nguyên cũng theo ra lập tức. Ngại Phàm cũng mang mặt đầy máu găng gượng theo ra. Chỉ còn lại Triệu Linh không đi nổi, đành ở lại tại chỗ.

Thân Xương Ngọc vừa nhồi lưỡi búa vừa cười hỏi Lệ Tuyết Linh:

- Bắt đầu chưa, lão đệ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Vào cuộc là vừa. Chúng đã sẵn sàng rồi kìa.

Đoạn quay qua Hoàng Quân Nhã, chàng dặn:

- Cô nương cứ ngồi yên đó. Thích thì xem, bằng sợ hãi thì nhắm mắt lại. Tại hạ nói sợ là ám chỉ vào cảnh đổ máu đó, chứ chẳng một kẻ nào chạm đến cô nương đâu.

Hoàng Quân Nhã rung rung giọng:

- Hai vị hãy cẩn thận...

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Bất tất phải lo ngại. Thanh toán chúng là một việc dễ làm như cho tay vào túi lấy vật.

Bên ngoài cửa quán, sáu nhân vật Thập toàn Phái chiếm vị trí thuận lợi tạo thành hình cánh cung. Thân Xương Ngọc đứng tại trung tâm hình vành cung đó.

Bên trong quán, Lệ Tuyết Linh lạnh lùng nhìn Hắc Dao Triệu Linh ngồi trên ghế, chùng như chàng đang suy tư về một điều gì.

Không thấy chàng bước ra, Ngũ Tự Tạo gọi to:

-Người còn làm gì trong đó ? Bây giờ người có hối hận cũng muộn mất rồi. Hãy ra đây ngay mà thọ tội.

Hà Nguyên hét:

- Dù có sợ chết thì người cũng chẳng trốn đi đâu cho khỏi.

Thân Xương Ngọc cũng lấy làm lạ khi không thấy Lệ Tuyết Linh bước ra, vội nghiêng đầu nhìn vào trong. Chỉ nhìn thoáng qua, y cũng biết Lệ Tuyết Linh định làm gì rồi.

Lệ Tuyết Linh đang suy nghĩ là có nên giết Hắc Dao Triệu Linh chẳng. Hắc Dao Triệu Linh thọ thương không nặng lắm mà cũng chẳng nhẹ gì. Như vậy là hắn còn cử động được. Nhưng hắn lại làm ra vẻ như không đứng lên nổi.

Có hai giả thuyết cho tình trạng đó của Triệu Linh. Hoặc giả hắn giả vờ để thực hiện một mưu toan và cái đích của hắn hẳn là Hoàng Quân Nhã. Hoặc giả hắn xảo quyệt lánh nặng tìm nhẹ, mượn cái cơ thọ thương để tránh tham gia cuộc chiến, để mặc đồng bọn động thủ. Nếu đồng bọn thắng là hắn ngồi nhà hưởng khỏe. Nếu đồng bọn bại thì đương nhiên tất cả đều bị bại. Giả như có bị bại thì có tham gia trận chiến hay không cũng bị hại như thường. Thì tội gì phải nhọc sức để chung quy rồi cũng vẫn bị hại? Nhưng giả thuyết thứ hai không vững bằng giả thuyết thứ nhất, bởi vì dù sao thì Triệu Linh cũng phải nghĩ đến sự an toàn của hắn, của đồng bọn và muốn được an toàn thì hắn phải bắt Hoàng Quân Nhã, dùng nàng làm phương tiện để uy hiếp đối phương.

Lệ Tuyết Linh đã nghĩ đến điều đó nên đang tìm cách ổn thỏa hủy diệt cơ hội thực hành của Triệu Linh, tránh phải sát hại hắn. Chàng không muốn mang tiếng sát hại một kẻ mất đi ít nhiều kháng lực. Chừng như Ngũ Tự Tạo linh cảm có việc bất thường cho Triệu Linh, nên gọi to:

- Người muốn làm gì đó ?

Tiêu Trí Niên cũng kêu lên:

- Đại sư ca. Gương mặt của hắn bưng bưng sát khí ...

Hà Nguyên cũng phụ họa:

- Hắn đang chăm chú nhìn Triệu bát đệ ...

Bổng Ngũ Tự Tạo hét lớn:

- Lệ Tuyết Linh ! Người dám ...

Lệ Tuyết Linh không buồn nhìn ra bọn Ngũ Tự Tạo, bất thành linh vung tay tả quét chiếc vỏ đao ngang qua Triệu Linh.

Đánh như thế là chàng chưa hạ độc thủ, bất quá chàng chỉ thử xem Triệu Linh có thật sự thọ thương nặng hay không. Ai cũng tưởng Triệu Linh kiệt sức đến độ không đứng lên nổi để theo đồng bọn ra ngoài.

Ngờ đâu khi hắn vừa thấy cánh tay của Lệ Tuyết Linh vung lên là lập tức vọt mình rời ghế, nhanh nhẹn như người không bị thương. Nhưng tay hữu của Lệ Tuyết Linh đã chớp lên luôn, thanh đao bay lên trong khi Triệu Linh còn lơ lửng trên không. Một

tiếng soạt vang theo, chiếc đầu của Triệu Linh văng ra ngoài cửa, chiếc xác còn dư đà vọt vút đi, chạm vào vách quán, rơi xuống.

Hắn không kịp rút lên một tiếng. Ung dung lau bản đao vào đế giày cho sạch máu, Lệ Tuyết Linh quay mình, nhìn ra bọn Ngũ Tự Tạo, lạnh lùng hỏi:

- Ta có dám chẳng?

Ngũ Tự Tạo mắng oang oang:

- Súc sanh ! Khát máu như người là cùng. Hèn thật. Hạ độc thủ với một kẻ bất lực thì còn đâu là tư cách anh hùng.

Lệ Tuyết Linh từ từ bước ra, đưa mắt nhìn chiếc đầu của Triệu Linh, xì một tiếng thốt:

- Đối với bọn lưu manh, ta có quyền dùng mọi thủ đoạn. Cho hắn mang cái tâm đó xuống tuyền đài mà tạo đất sống chờ đợi các người.

Hà Nguyên gầm lên:

- Đại sư ca chưa động thủ thì còn chờ chừng nào nữa?

Sách Quý sùi bọt mép:

- Tất cả cùng xuất thủ đi đại sư ca.

Ngũ Tự Tạo chưa kịp nói gì thì Thân Xương Ngọc đã vung tay, chiếc búa vọt lao đi như quả sách luyện chùy nhắm Ngũ Tự Tạo bắn tới. Ngũ Tự Tạo vội khoát chiếc Viên Đầu Chùy thành một vòng tròn ngăn chặn lưỡi búa. Tiêu Trí Niên cũng vũ lộng thanh đao xông vào. Lệ Tuyết Linh cười nhẹ, khoa thanh Sanh Tử Kiền lướt tới nghênh đón. Khí thế của chàng hùng mãnh quá, Tiêu Trí Niên hơi khiếp vội thu đao lùi lại. Trong khi đó Hà Nguyên tiến lên thay thế, quét chiếc Sư Hình Câu ngang lưng Lệ Tuyết Linh.

Bên kia hai vũ khí chạm nhau, Ngũ Tự Tạo và Thân Xương Ngọc cùng tách rời ra. Đồng thời Lệ Tuyết Linh cũng nhảy tạt qua một bên, né chiếc Sư Hình Câu. Nhưng Ngại Phàm đã vung đôi thích lướt vào. Đôi Nga My Thích của hắn cũng khá lợi hại. Lệ Tuyết Linh hét một tiếng, quỳ một chân xuống, tay tả quật chiếc vỏ đao lên gạt bắn đôi thích trượt ra ngoài, tay hữu lạng thanh đao bên dưới, chém đứt đôi chân của Ngại Phàm.

Ngại Phàm chưa kịp rút lên thì Ngưu Hoá Phong sè chiếc quạt kêu rẹt một tiếng, chặt xuống đầu của Lệ Tuyết Linh. Lệ Tuyết Linh không cần nhận định thế công của địch, lấy tay tả đập vào cánh chỏ hữu, thanh Sanh Tử Kiền bay ra, chặt đứt cổ tay cầm quạt của Ngưu Hoá Phong. Đến lúc đó, Ngại Phàm mới ngã chúi tới trước, đủ biết cuộc va chạm giữa Lệ Tuyết Linh và Ngưu Hoá Phong diễn ra nhanh chóng như thế nào.

Ngại Phàm ngã, đôi tay vẫn còn cầm đôi Nga My Thích vừa chúí tới, hấn vừa thọc đôi thích vào hạ bộ của Lệ Tuyệt Linh.

-----o o O o o-----